

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ

Рех бр. 226/10

Дана 28.новембра 2011. године

Београд

Тимочка бр. 15

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Весне Целетовић-Цуцић, председника већа и судија Анђелке Опачић и Драгомира Герасимовића, чланова већа, у правној ствари подносиоца захтева **ЈЕЛИСАВЕТЕ П. КАРАЂОРЂЕВИЋ** из Београда, Косовска 5, чији су пуномоћници адвокат Душанка С. Суботић-Хомен из Београд, Вука Караџића 8/1, адвокат Др. Јелена Ћ Лопичић – Јанчић из Београда, адвокат Драгослав Петковић, Београд, Светог Саве 34, и професор др Оливер Б. Антић из Београда, у предмету рехабилитације **КНЕЗА ПАВЛА А. КАРАЂОРЂЕВИЋА**, након одржаног рочишта дана 28.11.2011.године, донео је, следеће:

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ захтев за рехабилитацију **КНЕЗА ПАВЛА КАРАЂОРЂЕВИЋА** из Београда, **ПА СЕ УТВРЂУЈЕ ДА ЈЕ НИШТАВА** Одлука Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф.бр.3572 од 17.09.1945.године, од дана њеног доношења, као и да су ништаве све правне последице наведене одлуке, укључујући и казну конфискације имовине, а рехабилитовано лице Кнез Павле Карађорђевић се сматра неосуђиваним.

Образложење

Подносилац захтева Јелисавета Карађорђевић је дана 07.07.2008.године, поднела Окружном суду у Београду захтев за рехабилитацију свога оца Кнеза Павла А. Карађорђевића. У захтеву је навела да је Кнез Павле Карађорђевић одмах по смрти краља Александра Карађорђевића 1934.године у Марсељу, изабран за једног од краљевских намесника у тадашњој Краљевини Југославији и дужност је вршио до пунолетства Краља Петра А. Карађорђевића 1941.године. Одмах по паду потписаног Тројног пакта, 27.марта 1941.године Кнез Павле је пошто је поднео оставку на све дужности дошао у Бели двор у Београд, где су га дочекали сви чланови породице Карађорђевић. Том приликом му је саопштено да мора да напусти земљу, (а у случају да је одбио да потпише оставку био би стрељан), односно да са целом породицом одлази у иностранство. Возом је Кнез Павле са породицом стигао у Атину, где се налазио у Југословенској амбасади до 11.априла, а затим код фамилије своје супруге Кнењиге Олге. Обратио се Британским властима (Министру спољних послова Ентони Идну) да му Британија пружи уточиште, али бива одбијен и са делом породице из Атине 26.априла је одведен уз пратњу у Кенију, где бива малтене затворен све до 1943.године, када је премештен у Јужну Африку. Одатле је са одобрењем могао да се

врати у Европу новембра месеца 1947.године. "Нова народна власт" у Југославији 1945.године целокупној династичкој породици Карађорђевић (укључујући и Кнеза Павла) одузимају сва права и имовину. Кнез Павле умире 1976.године у Француској, где и сада почива, међутим државна комисије Демократске Федеративне Републике Југославије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, је својом одлуком број 35712 од 17.09.1945.године, прогласила Кнеза Павла А. Карађорђевићем злочинцем.

У поднесу од дана 02.03.2011 године подносилац захтева је преко пуномоћника навела да је у Одлуци бр 3572 од 17. септембра 1945 године квалификација злочина за Кнеза Павла била следећа: "Издаја народа; Гажење Устава; Саботажа наоружавања и припрема земље за рат и разбијање народног јединства народа Југославије; Припрема агресивног рата." У наведеној одлуци се наводи да је Кнез Павле по преузимању намесничке власти погазио Устав. При том се уопште не наводи који Устав, нити које конкретне одредбе устава, јер је због конфузије правне ситуације пред Други светски рат, нарочито због деловања хрватских парламентарца, њихових учена, као и учена великих сила, (Немачке и Италије), било нејасно који уставни прописи су уопште на правној снази. Устав из 1931.године био је због споразума са Хрватима, фактички стављен ван снаге. Кнез Павле је окупио пет водећих политичких странака у држави и начињен је споразум од 08.10.1937.године којим се у делу пет, у ставу првом предвиђа да на дан ступања на дужност Народне Владе, састављених од свих политичких странака, Устав из 1931.године биће укинут и проглашен привремени основни Закони Југославије који ће садржавати битне принципе државе и важиће до доношења новог Устава. У вези тврдње о гажењу Устава (било ког) чињенице сведоче сасвим супротно. Поред тога, због претпоставке невиности, обавеза свих државних органа је да укажу на тачан пропис који је осумљичени односно окривљени, наводно прекршио, што у конкретном случају није учињено.

Даље се у поднеску од дана 02.03.2011.године, наводи да се Кнезу Павлу такође ставља на терет да је узео целокупну власт у своје руке и игнорисао народне представнике. што је потпуно произвољна и неистинита тврдња. Било је управо супротно, јер је Кнез Павле чинећи све што је било у његовој моћи тежио да окупи релевантне политичке странке и створи услове за политички консензус у држави у веома сложеним и тешким међународним односима при чему се нарочито трудио да задовољи прекомерне захтеве хрватских странака, како би њихови представници ушли у Владу, што је успео и то по цену одступања од неких значајних државно-правних и историјских права српског народа. Не сме се заборавити да је 1933.године због напада на уставно уређење Краљевине Југославије Мачек био осуђен на три године затвора, а потом је Корошец био интерниран, све ово се збивало пре него што је Кнез Павле постао намесник, а чим је то постао учинио је све што је било у његовој моћи да врати у политички живот и главне политичке представнике Хрвата (Мачека и Словенаца, Корошеца). У томе је неспорно успео (вратио их је у парламент, добили су високе државне функције итд.). Под великим међународним притисцима, већ је окружена и фашистичком-нацистичким сателитима, Краљевина Југославија покушава да уступцима хрватским захтевима умањи политичке тензије и притиске, прво 08. октобра 1937.године, најзад 26.августа 1939.године. Споразум о "привременом решењу хрватског питања", сачињен је између Драгише Цветковића и Др Влатка Мачека (вође Хрватске Сељачке странке -ХССА). Овај Споразум формално не укида важећи Устав од 3.09.1931.године, али фактички укида не само поједине његове одредбе, већ његову основну концепцију, јер уместо унитарне државе удара темеље федерализма,

заокружујући у доброј мери издвајајући Бановину Хрватску као посебно правни-политички ентитет. Споразум из 1939.године уређује територију Бановине Хрватске, њену нову правну организацију, установљава Скупштину "Сабор" и преношење значајних дужност са централне власти на Хрватску. Многи су у томе видели разбијање и почетак краја државе, али је било и оних српских политичара и интелектуалаца који су не само оправдавали, већ и са начелних разлога одобравали овако решење. Наравно ово није било решење проблема. Напротив само је олакшано постизање оног циља хрватских политичара који је био и основни узрок свим сукобима. То се сасвим јасно показало непуне две године после усвајања „споразума о привременом решењу Хрватског питања“, јер је Други светски рат, према становишту већине хрватских политичара пружио прилику за дефинитивно решење „Хрватског питања“ преко познатог рецепта челника Независне Државе Хрватске да једну трећину Срба треба превести у католичанство, трећину протерати, а трећина мора умријети. Неспорни лидер Хрвата у Краљевини Југославији Др Мачек, као потпредседник владе, честитао је председнику Владе Цветковићу његову одлуку да 25.марта потпише Тројни пакт, а два дана касније када је Цветковић пучем збачен-заједно са намесником Кнезом Павлом, придружује се пучистичкој влади Генерала Симовића која срља у рат са Немачком и њеним Савезницима. Његова је намера била јасна-уништење Југославије. У Одлуци се даље наводи да је Кнез Павле Карађорђевић био задојен неодољивом мржњом према СССР-у. Комисија овде улази у унутрашња осећања, даје себи за право да одреди степен афекције или одбојности појединца, према некој држави! То нити је објективно доказано, нити је правно релевантно, а уз то је бесмислено тврдити да неко мрзи неку државу, а да је притоме по мајчиној лози, потиче управо из те државе.

Подносилац захтева је у поднеску преко пуномоћника такође навела да се у Одлуци наводи да је Кнез Павле Карађорђевић закључио Тројни пакт. Из ове чињенице се закључује да је одвојио државу од савезника и укључио у сферу зависности од силе осовине. Пакт је закључила Влада Краљевине Југославије уз сагласност свих политичких релевантних представника, а нарочито хрватских). У датим међународним приликама то решење је било једино рационално. Наиме, фебруара 1938.године Хитлер узима власт у потпуности-постаје и Врховни командант оружаних снага Немачке. Већ марта 1938.године Хитлер присаједињује Аустрију Немачкој и то путем силе. Италија априла 1938.године осваја Етиопију. Марта 1940.године цела Чехословачка је анектирана. Друштво народа је немоћно уз велике савезничке силе које не поштују уговоре (чак ни војне) којим су се обавезали да штите мале државе и управо те државе нестају пред немачким насиљем. Априла 1940.године Немачка осваја Норвешку, а потом падају Белгија, Холандија и једна велика сила-Француска. практично све преостале Европске државе приклањају се Немачкој. Треба имати у виду да је СССР августа 1939.године закључио са Хитлером Пакт о ненападању са важношћу 10 година, као и да је Енглеска, годину дана раније 05.10.1938.године закључила са Хитлером декларацију о вечитом миру између две земље. Мусолини је преко Министра спољних послова Грофа Ђана предложио да Италија и Југославија поделе Албанију и да Југославија окупира Солун, а Италија ће напасти и окупирати Грчку из правца Албаније. Премијер Стојадиновић прихвата предлог, али Кнез Павле бива запањен и одбија предлог, излажући се гневу Мусолинија и Хитлера. Кнез Павле потпуно отпушта Стојадиновића и фебруара 1939.године мандат даје Цветковићу. Управо због овакве међународне ситуације Кнез Павле окупља све релевантне политичке странке и посебно Др Мачека као неспорно хрватског представника у нову Владу (26.августа 1939.године, Споразум Цветковић-Мачек). Међутим, Мачек већ води тајне преговоре са Мусолинијем (од марта 1939.године), којом приликом је предлагао да Хрватска буде

независна држава са Италијанским председником на челу, или још боље, у персоналној унији са Италијом. Мусолини је Мачеку дао упутства да преговара са Београдом, ради добијања у времену, да уколико преговори не успеју да се у Хрватској дигне устанак и тада ће се, на позив хрвата умешати Италија. Маја 1939.године Кнез Павле путује у Рим да би тада ублажио последице одбијања од Мусолинијевог предлога и смењивања Стојадиновића, међутим, односи са Италијом се све више заоштравају. Јануара 1940.године Гроф Ђано прима у посету Анту Павелића и са њим разрађује заједничко деловање против Краљевине Југославије. У таквој међународној ситуацији Кнез Павле покушава да ојача државу. Прво изнутра, те је у том циљу испунио хрватске захтеве и успео да врати политичку стабилност (Влада Цветковић - Мачек). Пошто је био свестан да је за очување државе нужно имати јаке оружане снаге, шаље почетком 1940.године свог поверљивог човека Др Давида Албалу у тајну мисију "Сад", ради набавке савременог оружја. Међутим ова настојања су остала безуспешна. У то време Немачка војска је у Румунији и Бугарској, тако да је Југославија практично опкољена. Хитлер позива у Салзбург, Премијера и Министра спољних послова Југославије Цветковића и Цинцар Марковића и захтева приступање Тројном пакту. Представници Краљевине Југославије позивајући се на неутралност, и то одбијају, међутим, Хитлер чини нову понуду која не значи никакву војну сарадњу, тако да би био задржан статус неутралности, а Цветковић ипак одбија. Кнез Павлу, се окреће и последњој нади, СССР-у али га они обавештавају да у том тренутку да избегавају рат са Немачком и да би ратна опција била могућа под условом отварања Савезничког фронта на Балкану. У таквој међународној ситуацији Хитлер позива Кнеза Павла у Немачку и они се састају 04.марта 1941.године у Бертерсхартену. Састанак је трајао 5 сати. Хитлер је поновио захтевао споразум, чак и без војних клаузула. Кнез Павле је избегао дефинитивни договор и наредио општу мобилизацију Краљевине Југославије и 1.700 војника је стављено под оружје. Међутим Министар војни генерал Тешић, је реферисао да са војног становишта не постоји никаква шанса за одбрану државе. Дан после реферисања Министра војске, Мачек инсистира на потписивању уговора са Немачком, јер је Хитлер прихватио да његовим трупама не буде допуштен прелаз преко територије Југославије. Ово становиште је подржао и представник Словенаца Др Куловец. у том периоду 1941.године Велика Британија шаље један механизовани корпус у Грчку и предлаже да се отвори заједнички фронт против сила осовине. Ово је по оцени дословно свих у Југославији (и војске и политичара) значило само једно: самоубиство. Наиме слањем симболичког војног контингента у Грчку, Черчил је очигледно хтео да доведе Хитлера у положај да мора да се сукоби са Краљевином Југославијом, и тако бар донекле ослаби притисак на Британију која је трпела свакодневна бомбардовања, уз претећу инвазију на острва. У таквој ситуацији Цветковић, нарочито подржан од Мачека, предлаже да се имајући све околности прихвати Тројни пакт, при чему је гласала цела Влада и сви то прихватају. Није гласао, јер није члан Владе, само Кнез Павле. Саглашени су и услови при приступању Тројном пакту. 1. Да Немачка гарантује суверенитет и интегритет Краљевине Југославије; 2. Да се Немачка обавезе да неће преко територије превозити ни Војску ни ратни материјал; да се Краљевини Југославији загарантују иста права на Солун која до тада уживала. Немци су прихватили све услове чак и последњи, накнадно додат да се протоколи званично не објаве, али да их Југославија може да "потпори" у своје нове име као посебна документа, не као део Пакта, а да Немачка то нити потврђује нити демантује. После овога Краљевина Југославија је у Бечу 25.марта 1941.године потписала Тројни пакт. Политика је следећег дана објавила све три тајне клаузуле. Британска тајна служба тада охрабрује Генерала Симовића да организује Државни удар, до кога и долази 27.марта 1941.године истог дана Кнез Павле је ухапшен. Оно што је Кнезу Павлу и

целој Влади Краљевине Југославије тада било јасно да, догађаји, који су непосредно по том следили: су потврдили војни пораз, цепање државне територије, стварање НДХ и модерној историји не забележен геноцид, над пре свих Српским народом онда и и Јеврејима и Ромима око 1700 -1800 жртава, грађански рат, опустошена привреда и никада адекватно наплаћена ратна штета. Кнезу Павлу се такође ставља на терет да је систематски спроводио саботажу, а потписивању Тројног пакта допринео је агресивном рату сила осовине. Имајући у виду све наведено јасно је да не постоји пословно способан и одговоран човек који је, у датим околностима, не би поступио на истоветан начин, како је то учинио Павле Карађорђевић. и сви чланови владе Краљевине Југославије. Оптужбе и осуда Кнеза Павла, као ратног злочинца, су са становишта чињеница, права, морала и правде су чиста фикција и производ Брозове партијске машинерије у циљу освајања апсолутне власти, због чега му је било нужно да једну на праву утемељену власт (пре пуча) прогласи нелегитимном и нелегалном.

У усменој речи на рочишту дана 27.09.2011.године подносилац захтева је преко пуномоћника навела, а у вези навода да је Павле Карађорђевић погазио Устав, да су у спорном периоду одређене ставке Устава из 1931.године, због саме ситуације и договора са Хрватима, односно са представницима Хрвата и Словенаца на неки начин биле дерогиране, јер је на неки начин по Уставу Краљевина Југославија била унитарна држава, а због саме обавезе Кнеза Павла да помогне преговоре са народним представницима Хрвата и Словенаца. У наведеном периоду држава је била по мало федерална чак и са неким одликама конфедерације због стварања Бановине Хрватске, а због неопходног уступка Хрватима, све у циљу јединства државе у тешким условима, предстојећег рата који је био неминован. Стога је бесмислено оно што је наведено под тачком 2. одлуке да је Кнез Павле узео власт у своје руке и игнорисао народне представнике јер је он, управо супротно допринео да буду ослобођени Мачек и Корошец, као народни представници Хрвата и Словенаца и успео да постигне у веома тешким условима, политички консензус међу ова три народ. Такође су неосновани наводи под тачком 3 одлуке да је Кнез Павле био задојен мржњом према СССР-у. То је нелогично јер је Кнез Павле први успоставио дипломатске односе са СССР-ом и то 24.06.1940.године. Оно што му се ставља под тачком 4 на терет, а то је да је закључио Тројни пакт је нетачно, јер он ни по Уставу ни по Закону није имао овлашћење да закључи Тројни пакт нити га је фактички закључио и потписао, већ је то учинила Влада преко Цветковића и Мачека, с тим да је одлука донесена једногласно. Кнез Павле није гласао, јер по Уставу и Закону као намесник то није ни могао. У тешким тренуцима Кнез Павле је покушао да ојача земљу политичким преговорима и уступцима, а такође и да је наоружа, слао је своје представнике по свету, а нарочито у Енглеску и Америку, али у томе није успео. Наводи да је потписивање Пакта допринео о агресивном рату сила осовине, је нетачан и нелогичан како са историјског тако и са правног аспекта. У моменту када је чуо да се дешава " пуч" једине речи Кнеза Павла које су у себи све садржале су биле "Јадан Српски народ", јер је он већ тада знао и предвиђао шта ће се десити.

У усменој речи на рочишту од 28.11.2011.године подносилац захтева је преко пуномоћника навела да је и у члану 1 Правилника о раду државне комисије за утврђивање злочина окупатора њихових помагача стрикно одређена надлежност државне комисије, која практично представља Управни орган и ради на основу административног права и њен задатак је био да прикупља чињенично стање које би се могло користити у евентуалном судском поступку и то је практично била граница рада ове комисије. Незаконитост конкретне одлуке се види у тому што је комисија радила

мимо онога што је имала у надлежности, јер је вршила правну квалификацију дела, а то су биле најтеже квалификације и то: издаја народа, гажење Устава, Саботажа и припрема за рат, припрема агресивног рата и разбијање јединства земље. Државна комисија је евентуално могла прикупљати доказе који би накнадно били основа за вођење судског-кривичног поступка, те с тога наведена одлука, није само материјално незаконита већ и процедурално, с обзиром да ову врсту одлуке није могао донети ниједан орган сем суда. Окривљеном, а што је основно право у свим правима света, није дата могућност да сам или преко пуномоћника заступа своје интересе и брани се од дела која су му стављена на терет, а такође није имао право жалбе на ову одлуку, која погађа не само њега него и његову породицу. Такође подзаконски акт ни на који начин не може имати ретроактивно-повратно дејство, то може имати само Закон у посебној процедури, а у конкретном случају се тачно види из датума доношења одлуке и њеног објављивања да се ради о ретроактивности одлуке, као и Правилника. Дакле, кривица Кнеза Павла је утврђена одлуком Управног органа, а не пресудом суда. Из свега наведеног је јасно да се радило о политичкој одлуци.

С обзиром на све чињенице и доказе јасно је да се радило о политичкој одлуци па је предложено да се захтев предлагача усвоји и донесе одлука којом би се усвојио захтев за рехабилитацију Кнеза Павла Карађорђевића, на тај начин што би се утврдио да је одлука Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф.бр.3572 од 17.09.1945.године ништава од дана њеног доношења, као и да су ништаве све правне последице наведене одлуке, укључујући и казну конфискације имовине. захтевом за рехабилитацију Кнеза Павла тражио да суд донесе одлуку на начин ближе одређен у изреци решења.

Оценом свих изведених доказа, и то како сваког доказа појединачно и свих изведених доказа заједно у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а, а у вези са чланом 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Читањем Одлуке националног комитета подпретседништва број 42 од 11.01.1945.године и дописа Националног комитета ослобођења Југославије број 42 од истог дана утврђено је да је повереништву за правосуђе, другу Флору достављен предлог одлуке број 42 о проглашењу Павла Карађорђевића ратним злочинцем као и о конфискацији његове имовине ради давања евентуалних примедби, као и допуна. а предлог одлуке је гласио:"на образложени предлог НКОЈ, председништво АВНОЈ-а доноси одлуку: члан 1 Павле Карађорђевић, син Арсена Карађорђевића, оглашава се ратним злочинцем и народним издајником, а његова лична имовина, без обзира где се налази, конфискује се у корист државе. Члан 2. ставља се у дужност државној управи Народног одбора да направи попис целе покретне и непокретне имовине Павла Карађорђевића, те да исту узме под своју управу као државно добро, изузев Музеја Кнеза Павла, који се има предати повереништву за просвету НКОЈ и којим ће се управљати по правилнику који ће израдити повереник за просвету НКОЈ-а, с преласком у државну својину који ће носити назив "Музеј ликовних уметности". Члан 3 од целокупне конфисковане имовине Павла Карађорђевића, образоваће се посебан фонд о чијем имену и примени има одлучити НКОЈ. Члан 4. ова одлука има ступити одмах на снагу и њено спровођење поверава се поверенику за трговину и индустрију.

Читањем дописа Националног комитета ослобођења Југославије, Повереништва правосуђа број 71/45 упућеног представништву Националног комитета ослобођења

Југославије од дана 13.01.1945.године утврђено је да се наведеним дописом износе примедбе на нацрт одлуке о проглашењу Павла Карађорђевића ратним злочинцем и о конфисковању његове имовине, те се под тачком 1. наводи да одлука нема назива и предлаже се да одлука носи назив "О проглашењу Павла Карађорђевића ратним злочинцем и народним непријатељем и о конфисковању његове имовине". У тачки 2 се наводи да одлука треба да буде донета у обичајној форми, тј. на предлог Националног комитета ослобођења Југославије. Под тачком 3. се наводи да у члану 2 одлуке треба изоставити последњу реченицу, јер се назив Музеја може одредити Правилником, чије је доношење већ предвиђено истом члану.. У тачки 5. дописа се скреће пажња на постојање одлуке о образовању државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача од 30.новембра 1943.године, према којој је једино та комисија надлежна да утврђује одговорност лица за злочине. Даље се наводи да је председништво Антифашистичког већа народног ослобођења Југославије, као Врховна законодавна власт може узети на себе да она сама утврђује да ли је неко ратни злочинац или народни издајник. Но свакако је потребно да се из овакве одлуке види да је иста донетана на основу извесног доказног материјала. Стога се предлаже следећа стилизација члана 1 одлуке: "Павле Карађорђевић син Арсена Карађорђевића, на основу података и доказног материјала државне комисије за утврђивање злочита (или на основу прикупљених података и доказног материјала) оглашује се ратним злочинцем и народним непријатељем. Сва његова имовина, без обзира где се налази конфискује се у корист државе.

Читањем одлуке председништва антифашистичког већа Народног ослобођења Југославије од 01.јануара 1945, о проглашењу бившег краљевског намесника Павла Карађорђевића ратним злочинцем и народним непријатељем и о конфисковању његове имовине (са печатом Архива Србије и Црне Горе) утврђено је да се у одлуци наводи да иста доноси на предлог Националног комитета ослобођења Југославије, а на основу члана 4. Одлуке о врховном законодавном и извршном народном представничком телу Југославије и Националном Комитету за ослобођење Југославије као привременим органима Врховне народне власти Југославије за време Народно ослободилачког рата. У члану 1. Одлуке, се наводи да се Павле Карађорђевић син Арсена Карађорђевића, на основу података и доказног материјала, оглашује ратним злочинцем и народним непријатељем. У члан 2. да се сва његова имовина, без обзира где се налази конфискује се у корист државе. Чланом 3. Одлуке ставља се у дужност државној управи народних добара, да попише целу покретну и непокретну имовину Павла Карађорђевића и да исту узме под своју управу као државно добро, изузев "Музеја Кнеза Павла" који се има предати повереништву просвети националног комитета ослобођења Југославије да њим управља по правилнику који ће исто повереништво израдити. Чланом 4. од целокупне конфисковане имовине Павла Карађорђевића има се образовати посебан фонд, о чијем имену и примени има одлучити национални комитет ослобођења Југославије. Чланом 5. спровођење ове одлуке поверава се поверенику трговине и индустрије националног комитета ослобођења Југославије.

Читањем дописа Националног комитета ослобођења Југославије-повереништва правосућа од 22.јануара 1945.године (са печатом Архива Србије и Црне Горе) утврђено је да је допис упућен Државној комисији за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, а да се наведени допис односи на извештај наведене комисије у односу на Кнеза Павла Карађорђевића. У ставу првом дописа повереништво наводи да се у науци кривичног права, кривично дело издаје, карактерише као дело против спољно државне безбедности, за разлику од велеиздаје, као дела против унутрашње државне

безбедности. Кривично дело издаје према томе, претпоставља напад на сигурност земље у односу према другим државама без обзира да ли је тај напад учињен за време рата или за време мира. Ни у кривичном Закону бивше Југославије, нити у њеном споредном кривичном законодавству није унета оваква једна општа формулација за појам издаје, већ су набрајане само радње којом су повлачиле одговорност криваца за одређена дела издаје. Тако, била су предвиђена као засебна дела: војна издаја, дипломатска издаја и др. За суђење и изрицање казне по овим делима био је надлежан државни суд за заштиту државе. Поступци Павла Карађорђевића, изнети у извештају државне комисије за утврђивање злочина окупатора и његових помагача, не би се могли сматрати као извршење дела, издаје по кривичном Закону. Једини пропис који би долазио у обзир био би чл.103 КЗ који гласи "ко поверени му државни посао са каквом страном владом или њеним опуномоћеником сврши на штету Краљевине Југославије казниће се робијом. Ако је дело учињено из нехата, учинилац ће се казнити затвором. Но и под овај пропис тешко би било подвести ове радње Павла Карађорђевића, јер су сви његови поступци, а нарочито приступање Тројном пакту, озаконјени, те би се могао истакнути правнички јак приговор, да се не може сматрати да су поступци Павла Карађорђевића ишли на штету Краљевине Југославије, кад су им поступци одобрени Законом. У погледу овог прописа тешко ће он доћи до примене, пошто је редовно случај да су послови са страним државама зависни од ратификације. У кривичном Закону не би требало тражити основ за оглашење Павла Карађорђевића, издајником, а још мање ратним злочинцем, пошто такав назив за извршиоце кривичног дела није ни постојао. Даље се у допису под редним бројем два наводи да је одлуком АВНОЈ-а од 30.11.1943.године образована Државна комисија за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача. Циљ ове комисије је био да утврђује одговорност, проналази и приводи казни "сва лица одговорна за злочине који су у Југославији почињени и чине у току рата окупатори и њихови помагачи". Дела Павла Карађорђевића, према томе као лица које је побегло из земље пре окупације не би могла да буду предмет извиђања пред Комисијом за утврђивање злочина окупатора и његових помагача. Даље се у допису под редним бројем 3. наводи да уредба о војним судовима, предвиђајући надлежност Војних судова у члановима 13 и 14 даје дефиницију "ратног злочинца" и "народног непријатеља." Из ових прописа, јасно се види да су под појам ратног злочинца и народне издаје, такође узети у првом реду злочини и издаја за време окупације, те се ни под ове прописе не може подвести умишљени издајнички рат Павла Карађорђевића. Чланови 13 и 14. Уредбе о војним судовима гласе: Члана 13. ратним злочинцима, били они грађани Југославије, окупаторских и других земаља, имају се сматрати: подстрекачи, организатори, наредбодавци, те помагачи и непосредни извршитељи масовних уобијања, мучењања, присилног исељавања, одвођења у логоре и на присилени рад становништва, затим, палења, уништавања и пљачке народне и државне имовине; сви поједини поседници имања и предузећа у Југославији, окупаторским и другим земљама који су нечовечно експлотирали радну снагу на присилни рад одведених људи; функционера терористичког апарата и терористички наоружаних формација окупатора и домаћи у служби окупатора; они који су вршили мобилизацију наших народа за непријатељску војску. Члан 14. народним непријатељима имају се сматрати: сви активни Усташе, четници и припадници осталих оружаних формација у служби непријатеља и њихови организатори и помагачи; сви они који су у служби непријатеља, ма у ком виду-спијуну, достаљачи, курири, агитатори, који су натеравали народ да окупаторима преда оружје; сви они који су издали народну борбу и били у су са окупатором, сви они који се одметну од народне власти, раде против ње; сви они који разарају народну војску или су је на други начин помагали. И помажу окупатору; сви они који изврше

тешке случајеве убиства и пљачке и слично; У наставку дописа под редним бројем 4. се наводи да одлуком АВНОЈ-а 21.11.1944.године о прелазу у државну својине непријатељске имовине и у државној управи над имовином неприсутних лица, предвиђено је да ће имовина лица, која нису присутна прећи под државну управу, па по овом основу не би се могло извршити конфискација имовине Павла Карађорђевића, јер је у питању само "имовина одсутних лица која су у току окупације насилно одведена и који су сами избегли" (члан 2 став 1). У допису под редним бројем 5. се наводи да немогућност да се по прописима бивше Југославије и прописима који су донети у току Народно ослободилачке борбе, рад Павла Карађорђевића прогласи као злочиначки и издајнички као и да му се конфискује имовине, не значи да се такав рад не може прогласити злочиначким и издајничким. Издајничка политика Павла Карађорђевића, његово упорно приближавање фашистичким вођама у Немачкој и Италији, тежња његова за апсолутним господарењем у земљи, његов ненародни став у свим пословима, давно су већ осуђени у народу. Један акт законодавне власти имао би само ту осуду да констатује на основу материјала и података који су већ до сада прикупљени у државној комисији за утврђивање злочина окупатора и његових помагача. Што се тиче форме у којој би се остварила ова правна осуда постоје две могућности. Могла би се донети одлука опште нарави у којој би се дала дефиниција народног издајника и ратног злочинца, но која не би била везана за време окупације. На основу такве одлуке Павле Карађорђевић би био проглашен ратним злочинцем и народним издајником. Друга могућност би била да се актом законодавне власти посебно прогласи Павле Карађорђевић ратним злочинцем и ратним издајником на основу података и материјала који је већ прикупљен и који би требало здружити уз оригинал одлуке. Конфискација имовине била би само последица проглашења Павла Карађорђевића ратним злочинцем, и штавише ако би се доносила посебна одлука АВНОЈА о проглашењу Павла Карађорђевића ратним злочинцем, можда не би било потребно да се у тој одлуци говори о конфискацији, јер ако се он прогласи ратним злочинцем, онда основ за конфискацију већ самим тим постоји и то на основу члана 1 тачка 3 одлуке о прелазу у државну имовину непријатељске имовине и у државној управи над имовином неприсутних лица.

Читањем Одлуке о утврђивању злочина окупатора и њихових помагача, Демократске Федеративне Југославије, државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф.бр.572 (са печатом Архива Србије), утврђено је да је наведеном одлуком као злочинац означен Кнез Павле Карађорђевић, рођен 28.04.1893.године. У делу одлуке "жртве злочина (оштећеници)" нису наведени никакви подаци. У делу одлуке насловљене "кратак опис квалификација злочина" се наводи: Издаја народа.-Гажење Устава-Саботажа наоружања и припрема земље за рат-Разбијање јединства народа Југославије. -Припрема агресивног рата. У истом делу одлуке се наводи да је по презимању намесничке власти, Павле Карађорђевић погазио Устав тиме што је целокупну власт узео у своје руке и као неограничени господар игноришући народно представништво. За ово време, донесени су противуставни закони о неравноправности грађана, а спољна и унутрашња политика, вођене су по његовом личном нахођењу, без обзира на интерес земље. У својој унутрашњој политици Павле је развијао мржњу, једног народа против другог и тиме слабио његову отпорну снагу. Корупција и терор постали су обична ствар. Истовремено са оваквом унутрашњом политиком, у спољној политици намесник Павле запојен неодољивом мржњом према СССР-у напушта дотадашње савезе и наслон на демократске земље, а тајно укључује Југославију привредно и политичку потпуну зависност сила осовине. 1941.године закључује Тројни пакт, пошто је претходно и систематски спроводио

саботажу наоружања и припремао земљу на капитулацију. Одвајањем од демократских земаља и потписивањем Тројног пакта Павле је допринео агресивном рату сила осовине. У делу одлуке насловљеном "појединости о злочину: (злочинац, место, време, начини, средство жртве, штете)" се наводи следеће: да је Павле Карађорђевић ступио у функцију намесника 1933.године и у истој остао до 27.марта 1941.године. Ту је важну и судбоносну власт добио је тестаментом у Марсељу погинулог Краља Александра Карађорђевића, по коме је Павле одређен као један од тројице намесника малолетном краљу Петру другом Карађорђевићу. Та Павлова функција, по Уставном праву и по суштини суверенитета, морала је имати своје границе у функцији народног представништва. Тако је било и по Видовданском уставу, који је једним противуставним, противзаконитим актом укинуо Краљ Александар, па и по Уставу који је 1931.године октројисао сам Александар. Она се такође ограничава и самим тестаментом, којим је Павле одређен само за једног од тројице намесника, а тек немесништво као целина и тело имају краљевску власт, до пунолетства малолетног Краља Петра. Међутим Павле Карађорђевић, на око тихи и фини тип љубитеа уметности, западне демократије, а стварно редак савремени тиранин, и деспот, у апсолутизму је отишао даље и окрутније од самог Александра. Тамо где је октроисаним Уставом и споменути тестаментом Александар сматрао да треба ипак да буду границе самовласти и апсолутизму, почињу злокобни потези, Павлова сведржитеља и тиранија а завршавају се тешком издајом народа и државе. Злоупотребивши положај једног од намесника, он се извргао у неодговорност сувереног господара државе Југославије, сводећи улогу, друга два намесника на улогу "присутних грађана", улогу претседника владе, министра и свих високих функционера цивилне и војне државне власти на улогу својих послушника и оруђа своје самовоље. Ту његову самовладу подупирала је и група двородржаца и скутоноша, окупљених око двора. Њу, за тиковних и за мало непуних 7 година карактеришу: сва власт у држави у тих кобних рукама једног од намесника, а особито власт у војсци и спољној политици, противуставни закони и законски декрети са разним називима, онемогућавање да се донесу по Уставу обавезни Закони, рушење постојећих међународних групација у којима је била Југославија, њено ископчавање из њих и уопште из блока антифашистичких држава и увођење у ред Осовинских сателита, поштрења терора у земљи и подржавање корупције и петоколонаштва, настојање да и формално приграби краљевству власт за себе и директно потомство, учешће његове тазбине у пљачки туђе имовине којим је располагала власт Југославије. Тако је он кроз то време извршио тешке злочине 1. Гажење устава и узурпирања краљевске власти, 2. Саботажу, припреме народа и земље за ратну одбрану, 3. Учествовање у стварању пете колоне у држави уопште, а у војсци дипломатији напосе. 4. Растурање мале антанте и отуђење Југославије од земаља демократије, већином њених дотадашњих савезника. 5. Фашизирање земље и њено привредно и политичко почињавање Немачкој и Италији 6. Припрема и потпис пакта којим је 25.марта 1941.године у Бечу Југославију предао на милост и немилост фашистичкој Немачкој. За све ово постоје докази, између осталог и у исказима његових првих сарадника и саучесника из ондашњих цивилних и војних врхова државне војне управе. У делу одлуке насловљеном "Гажење Устава и узурпирање краљеве власти" се наводи следеће: још пре полагања заклетве пред народним представништвом и у присуству друга два намесника Павле Карађорђевић је свима ставио до знања да је решен на самовладу. Он је ту говорио само у првом лицу о себи као носиоцу краљевске власти, игноришући друга два намесника, а подвлачећи да ће он оправдати поверење. Цео онај апарат, који је у циљу аутократске владавине око себе изградио Краљ Александар, задржао је и себи лично и непосредно подчинио намесник Павле, почев од Министра двора, па до шефа злогласне "Главњаче". Преко

њих је он саобраћао са друга два намесника, кад је и уколико то хтео док намесништво као тело стварно није ни постојао. Он је измислио термине "први намесник", "Кнез намесник" и сличне, док је преко својих агената старој домаћој штампи пласирао титулу: "Павле, Кнез од Југославије", али ово није чинио тек празне титуле ради. Намесник Др Иво Перовић на саслушању између осталог, тим поводом, каже: "све државне послове уопште, у име круне, а спољну политику напосле, резервисао је себи кнез и водио све сам заједно са политичарима својег поверења, као што су били: Стојадиновић, Корошец, Цинцар Марковић, Цветковић".

Читањем фотокопије одлуке-Указа У.бр.392 од 08.марта 1947.године утврђено је да је на основу члана 16. став 3, 17, став 2 Закона о држављанству Федеративне Народне Републике Југославије од 01.јула 1946.године, на основу члана 14 став 3 Закона о врстама казне од 14.08.1946.године, а у вези члана 4 тачка 23 Закона о презибијуму Народне скупштине ФНРЈ, Председништво президијума Народне скупштине народне Републике Југославије одузело држављанство Федеративне Народне Републике Југославије и конфисковало имовину: Петру (Александар) Карађорђевићу, Александру (Петар) Карађорђевићу, Томиславу (Александар) Карађорђевићу, Андреју (Александар) Карађорђевићу, Марији Александар Карађорђевић, Павлу (Арсен) Карађорђевићу, Олги (Павле) Карађорђевић, Александру (Павл)е Карађорђевићу, Николи (Павле) Карађорђевић и Јелисавети Павле (Карађорђевић).

Читањем извода из матичне књиге рођених утврђено је да је у матичну књигу рођених која се води за матично подручје Београд, под текућим бројем 1395/90 за 1989.годину извршен упис рођења Јелисавете Карађорђевић рођене 07.априла 1936.године у Београду, од оца Павла Карађорђевића и мајке Олге Карађорђевић.

Читањем извода из матичне књиге југословенских држављана утврђено је да је у матичној књизи југословенских држављана која се води у Савезном министарству за унутрашње послове под редним бројем 183/03 у књизи број 10/2001 извршен упис Југословенског држављанства за Јелисавету Карађорђевић од оца Павла Карађорђевић и мајке Олге Карађорђевић, а упис држављанства је извршен 13.03.2001.године, решењем С МУП-а, 610-1-791/2001 од 10.03.2001.године.

Читањем овереног превода, извода из матичне књиге умрлих за град Nejisirsен за 1976. годину умрлица број 561, утврђено је да је 14. септембра 1976. године у 9,00 часова преминуо на адреси Булевар Виктора Иго бр. 63, Принц Павле Карађорђевић од Југославије, рођен у Sant Petesburgu (Русија) 27. априла 1893. године, без занимања, са пребивалиштем у Merling, , Ženevski kanton (Швајцарска) носилац великог крста легије части, син преминулог његовог краљевског височанства принца Арсена Карађорђевића од Југославије и преминуле њеног краљевског височанства принцезе Aurlore Demidof. Умрлица је састављена 15. септембра 1976. године у 10 часова и 30 минута.

Суд је извршио увид у кривични Законик Краљевине Југославије од 27.јануара 1929.године, са изменама и допунама од 09.октобра 1931.године, а који Закон је био на снази у време доношења Одлуке од 17.09.1945.године, па је утврдио да у наведеном законик у не постоји као предвиђено ни једно дело које се Кнезу Павлу Карађорђевићу ставља на терет у Одлуци Ф.бр.3572 од 17.09.1945.године, Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача.

Суд је извео доказ саслушањем подносиоца захтева Јелисавете Карађорђевић, која је на рочишту од дана 27.09.2011. године навела да је имала четири и по године када су напустили земљу и отишли у Грчку а убрзо након тога су отишли у Египат. Након 10 дана су отпутовали за Кенију. У том периоду, као дете сећа се да се надала сваки пут кад би се пробудила, да ће се пробудити код куће, што се није десило. Након тога су отишли у Јужну Африку и ту су били до 1948. године након чега су она и мајка отишле за Грчку, а отац је дошао након шест месеци, након чега су отишли у Женеу. Њен цео живот је био лутање и тражење дома, јер је након тога ишла и за Енглеску, а живела је и у Француској и тај свој дом тражи и данас. Највећа жеља јој је да пренесе посмртне остатке својих родитеља у Србију у Тополу. Даље је навела да је отац био доста затворен, посебно према деци, углавном је водио разговоре о политици са Драгишом Цветковићем и другим људима из те генерације и окружења а њима деци није пуно причао о томе, нити им је о томе причала мајка, тако да јој није познато да ли је неки кривични поступак вођен против оца у Југославији или негде у свету. Он је желео да дође за свог живота у Србију. Међутим, то никад није тражио, јер је знао да му то неће бити одобрено. Велику енергију је уложила да пронађе све што се тичало њеног оца и свих његових поступака тако да је истраживала пуно по архивама и библиотекама у Енглеској, као и у архивама у Србији а њен супруг Nil Balfor је на бази свих тих података и казивања написао и књигу која је преведена на српски језик.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, те важеће прописе Закона о рехабилитацији, суд је претходно ценио одредбу члана 2 Закона о рехабилитацији, да захтев за рехабилитацију може поднети свако заинтересовано физичко или правно лице. Из приложеног извода из матичне књиге рођених за подносиоца захтева Јелисавету Карађорђевић несумњиво произилази да је подносилац захтева свакако заинтересована за рехабилитацију свог сада покојног оца Кнеза Павла Карађорђевића. Правни интерес подносиоца захтева за рехабилитацију свог оца постоји како са личног и породичног, тако и са историјског аспекта.

Имајући у виду одредбу члана 1 Закона о рехабилитацији, по ком закону се рехабилитују лица која су без судске административне одлуке или судском или административном одлуком лишена, из политичких или идеолошких разлога, живота, слободе или неких других права, несумњиво је да је захтев за рехабилитацију Кнеза Павла Карађорђевића основан и то из следећих разлога:

Наиме, Државна комисија за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Демократске Федеративне Југославије је дана 17. септембра 1945. године донела Одлуку Ф бр. 3572 о утврђивању злочина окупатора и њихових помагача којом је Кнеза Павла Карађорђевића прогласила за злочинца а у одлуци је наведено да је кнез Павле Карађорђевић извршио тешке злочине и то: издаја народа, гажење Устава, саботажа наоружања и припрема земље за рат, разбијање јединства народа Југославије, припрема агресивног рата као и гажење Устава и узурпирање краљеве власти.

Наведена одлука је по важећим прописима из периода када је донета незаконита, како са материјално-правног тако и са процесно-правног становишта.

Процесно-правна незаконитост наведене одлуке огледа се у следећем: Државна комисија за утврђење злочина окупатора и њихових помагача формирана је Одлуком Антифашистичког већа народног ослобођења Југославије дана 30. новембра

1943. године у Јајцу, а у циљу утврђивања одговорности, „проналажење и привођење казни свих лица одговорних за злочине које су у Југославији починили и чине у току рата окупатор и њихови помагачи“. Наведена комисија образована је при председништву Националног комитета ослобођења Југославије, а Национални комитет ослобођења Југославије донео је на својој седници од 6. маја 1944. године правилник о раду Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и његових помагача. Чланом 1 наведеног правилника била је прописана надлежност Комисије, која је имала дужност да прикупља све податке и сав потребни доказни материјал помоћу којег се утврђује врста злочина, начин његовог извршења и починилац злочина, у циљу изрицања казни над извршиоцима злочина од стране надлежних судова. Из наведеног произилази да Државна комисија за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача имала овлашћење само да прикупља доказног материјала у циљу утврђивања одговорности лица за злочине који су се десили на територији Југославије за време Другог светског рата. Дакле, овлашћење Комисије се сводило само на прикупљање доказног материјала и само за период ратних сукоба на територији тадашње Југославије (опште позната историјска чињеница је да је кнез Павле Карађорђевић пре почетка ратног дејства на територији тадашње Југославије, 27. Марта 1941 године напустио земљу).

Наведеном одлуком поступљено је супротно тада важећим законима и Уставу земље. Наиме, Закон о неважности правних прописа донетих пре 6. априла 1941. године и за време непријатељске окупације донет је 26. октобра 1946. године. Дакле у време доношења Одлуке 3572 од 17. септембра 1945 године на важности су били сви закони који су били донети пре 6. априла 1941. године као и прописи донети у току Народно ослободилачке борбе. Тада важећи кривични поступак гарантовао је странци као окривљеном право да учествује у поступку, право на одбрану као и право жалбе на донету одлуку. Наиме, кривични поступак који је у време доношења одлуке био на снази дозвољавао је само покретање претходног поступка против „непознатих, одсутних и одбеглих учинилаца кривичних дела“ (чланови 455-465), али се свака даља процедура обуставља, „против одсутног лица које се не може пред судом добавити“ (члан 463). Значи, против одсутних лица пресуда се не може донети нити се иста могу осудити. Изузетак од овог општег принципа постојао је за лица која суди државни суд за заштиту државе по закону и заштити јавне безбедности и поретка у држави. Али и тада је суд био обавезан да именује браниоца одсутног окривљеном, што у конкретној ситуацији није био случај. Дакле, Кнезу Павлу, а што је у том периоду представљало једно од основних правних начела, у поступку доношења одлуке није дата могућност да се брани, а што је било гарантовано и одредбама тада још увек важећег Устава (Устав Краљевине Југославије 3. септембра 1931. године) којим је, конкретно чланом 7 било прописано „да нико не може бити осуђен док не буде надлежно саслушан или законим начином позван да се брани.“

Да одлука Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф бр. 3572 којом је Кнез Павле Карађорђевић оглашен злочинцем, није заснована на закону и да не почива на материјалној истини, односно да искључиво представља одлуку из идеолошко-политичких разлога, видљиво је и из хронолошког тока догађаја приликом доношења наведене одлуке. Наиме, наведеној одлуци претходила су два нацрта одлуке који су били слати тадашњем повереништву правосуђа на мишљење и евентуално давање примедби. На први нацрт Одлуке донет од стране председништва АВНОЈА којим се у члану 1 Павле Карађорђевић оглашава ратним злочинцем и народним непријатељем стављена је примедба повереништва

правосуђа и између осталог да одлука нема назива, те се предлаже да одлука носи назив: О проглашењу Павла Карађорђевића ратним злочинцем и народним издајником и о конфисковању његове имовине. Поступајући по наведеним примедбама председништво Антифашистичког већа народног ослобођења Југославије, јануара 1945. године доноси Одлуку о проглашењу бившег краљевског намесника Павла Карађорђевића ратним злочинцем и народним непријатељем и о конфисковању његове имовине а у члану 1 Одлуке се наводи да се Павле Карађорђевић на основу података и доказног материјала Државне комисије за утврђивање злочина оглашава ратним злочинцем и народним непријатељем. И на овај предлог повереништво правосуђа доставља своје мишљење и предлог, наводећи да поступци Павла Карађорђевића, изнети у извештају Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и његових помагача, не би се могли сматрати као извршење дела издаје по кривичном закону. Даље се наводи да у кривичном закону не би требало тражити основ за оглашење Павла Карађорђевића издајником, а још мање ратним злочинцем, пошто такав назив извршиоца кривичног дела није ни постојао: У поглављу другог мишљења се наводи да је Државна комисија за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача имала за циљ утврђење одговорности, проналажење и привођење казни „свих лица одговорних за злочине који су у Југославији починили и чине у току рата окупатори и њихови помагачи“, па се даље констатује да дела Павла Карађорђевића према томе као лица које је побегло из земље пре окупације не би могла да буду предмет извиђања пред Комисијом за утврђивање злочина окупатора и његових помагача.

Дакле, из цитираних навода повереништва правосуђа јасно се види да је и правничка струка у том периоду била на становишту да не постоји ни један тада важећи правни пропис по ком би се Павле Карађорђевић огласио издајником, или ратним злочинцем, као и да не потпада под надлежност Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача утврђивање евентуалне одговорности Павла Карађорђевића обзиром да је исти напустио земљу пре окупације. Стога у глави V повереништво правосуђа даје коначни предлог одлуке наводећи да „немогућност да се по прописима бивше Југославије и прописима који су донети у току народноослободилачке борбе, рад Павла Карађорђевића прогласи као злочиначки и издајнички као и да му се конфискује имовина, не значи да се такав рад не може прогласити злочиначким и издајничким“. Повереништво правосуђа предлаже две могућности доношења „правилне осуде.“ Као прву варијанту наводи да би се „могла донети одлука опште нарави у којој би се дала дефиниција народног издајника и ратног злочинца, но која не би била везана за време окупације. На основу такве одлуке Павле Карађорђевић би био проглашен ратним злочинцем и народним издајником“. Као друга могућност се предлаже „да се актом законодавне власти посебно прогласи Павле Карађорђевић ратним злочинцем и народним издајником на основу података и материјала који је већ прикупљен и који би требало здружити уз оригинал одлуке“.

Из наведеног предлога повереништва правосуђа, несумњиво произилази да није постојала законска могућност осуде Павла Карађорђевића већ само доношење „осуђујуће одлуке“ из идеолошких и политичких разлога. Поступајући по наведеним предлозима Повереништва правосуђа, Државна комисија за утврђење злочина окупатора и њихових помагача управо и доноси одлуку неутемељену на тада постојећим и важећим законима, одлуку из идеолошких и политичких разлога, означавајући Павла Карађорђевића као злочинца стављајући му на терет извршење „злочина“ које паушално квалификује као издају народа, гажење Устава, саботажу наоружања и припрема земље за рат, разбијање јединства народа Југославије,

припрема агресивног рата, учествовање у стварању Пете колоне у држави, растурање мале антанте и отуђење Југославије од земаља демократије, фашизирање земље и њено привредно и политичко почињавање Немачкој и Италији, гажење Устава и узурпирање краљеве власти. Наведеном одлуком кнезу Павлу Карађорђевићу се између осталог ставља на терет и припрема и потпис Тројног пакта којим је 25. марта 1941. године у Бечу Југославију предао на милост и немилост фашистичкој Немачкој. Из изведених доказа, као и неспорних историјских чињеница произилази да је наведена тврдња произвољна и неистинита. Наиме, Протокол о приступању краљевине Југославије Тројном пакту у Бечу 25. марта 1941. године потписала је Влада краљевине Југославије преко својих представника министара Драгише Цветковића и Цинцар-Марковића. Овлашћење за потписивање Тројног пакта као и доношење Одлуке кнез Павле Карађорђевић није имао ни по тада важећем Уставу ни по закону.

Имајући у виду све наведено, веће овог суда налази да је Одлука Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф број 3572 од 17. септембра 1945. године, донета из идеолошко-политичких разлога. Стога је суд уважио захтев за рехабилитацију Кнеза Павла Карађорђевића као основан, па је на основу члана 5 став 1 Закона о рехабилитацији, утврдио да је Одлука Државне комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача Ф број 3572 од 17. септембра 1945. године, ништава од дана њеног доношења, као и све правне последице укључујући и казну конфискација имовине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА–СУДИЈА
Весна Целетовић-Цуцић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба